

Afoier de Granollers : CARL GILI

CLIXÉ GUÀRDIA

Col·loqui entre dos naufrags

ELLA

No hi puc lluitar contra corrent,
que la riuada és massa forta;
irat, dels cims devalla el vent
i m'arrossega i se m'emporta.

Mon pit és flac i amb res s'acaba;
el braç és prim i es vincla i torça;
la torrentada és massa brava
i em manca enginy i no tinc força.

Avall, les aigües són tan manses
i el vent s'aprima amb tant dalit,
que és un seguit de cants i danses
entre els amants que m'han glatit.

Oímés, amunt, tot ras i pobre
i arreu és ple de solitud.

Anant avall, un mar se m'obre
i fins em plau m'hagi vençut.

Amb mes germanes, les sirenes,
totes les nits il·luminades
com m'ajauré pels llits d'arenes,
i oblidaré les serralades!...

En mig de nims i cants, tot d'una,
encetaré tots els plaers;

tindrè els amors al clar de lluna:
com em voldran els mariners!

Tot ho tindré: la terra i l'ona.
Quí més feliç, llavors, que jo?
Ara, de mí ningú s'adona
i, si tinc veu, em cal ressò.

Tindrè l'encís de les ondines
i les remors d'aquests torrents,
i atapeïts vols de gavines
creuran al punt mos manaments.

Oh, que feliç, llavors, ma vida!
Oh, que feliç! Fugint d'ací,

Per Joaquim Estapé

fins i tot prendrà embranzida
tota la llum per vení amb mí.

Adéu! Adéu, que el mar m'espera
i em sento folla al seu desig!
Si enyoro un dia la cinglera,
prou t'ho dirà mon lleu trepig.

ELL

Prò, cap on vas, desventurada?
Per què ho fas de deixà els cims?
Has blasmat la serralada
per lliurar-te al fons d'abims!...

Què en saps de fortes marejades
ni de les sorts que nia el mar?

Joventut

Adéu-siau, mos pares!
Me'n vaig enllà d'enllà...
Anhelo córrer terres
i navegar pels mars;
pujà als pics més altívols
i als abims devallar...

Què em mou, dieu, mos pares?
No us ho sabré dir pas.
Només sé que aquí em migro.
Lo inconegut m'atrau...
No em detingueu, mos pares.
Me'n vaig enllà d'enllà...

La Joventut em crida.
M'esperen els companys.
Mateix que l'oronella
volem la llibertat.
Fins a tornar, mos pares...
Adéu!... Adéu-siau!

FRANCESC MAS-ÀBRIL

Què faràs, quan gomfli el pit d'onades?
Tan lluny d'ací, qui et darà empar?

Quan hi esbotza la tempesta
no hi ha Déu, ni llei, ni pau,
i et caldrà ajupir la testa
i arrupir-te per l'afrau.

Folla!, has dit, i has dit vritat.
No eren res els teus petons
sinó un foc mal apagat
de carnatge i plers immonds.

Avall! Avall! Asfixiada!...
Ja renilla el monstre impur.
Pel tuf t'ha ben olorada
i, quan t'hegui, no haurà atur.

Avall!... Avall, dona perduda!
Quant et triga sè al seu jaç!
Ets un pellanc de carn vençuda,
prò més vençuda tornaràs.

Avall!... Avall; que si et quedessis
maluraries aquests pins,
i pels llocs on t'ajacessis
naixerien escorpins.

Raça de serps, maleïda,
avall, avall, que ja no em puny!
Cap virtut en tú hi té vida.
Quant val més que marxis lluny!...

T'han temptat les ones pròdigues
i els matinals d'altres jorns;
de les nits que tornen hòrrides
res te n'han dit els seus corns.

Ja et doldrà, ja; no pas encara;
l'ànima et llances dins d'un clos,
prò un temps vindrà que el repòs d'ara
raurà en la tomba del teu cos.